31989L0429

A TANÁCS 89/429/EGK IRÁNYELVE
(1989. június 21.)
a meglévő településihulladék-égető művek által okozott levegőszennyezés csökkentéséről

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre, és különösen annak 130s. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ([1]),

tekintettel az Európai Parlament véleményére ([2]),

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([3]),

mivel az Európai Közösség 1973-as ([4]), 1977-es ([5]), 1983-as ([6]) és 1987-es ([7]) környezetvédelmi cselekvési programja hangsúlyozza a légszennyezés megakadályozásának és csökkentésének jelentőségét.

mivel az 1987 és 1992 közötti környezetvédelmi cselekvési programról szóló, 1987. október 19-i tanácsi állásfoglalás ([7]) kimondja, hogy a közösségi cselekvésnek többek között a közegészség és környezetvédelem magas szintjét biztosító előírások végrehajtására kell irányulnia.

mivel a hulladékokról szóló, 1975. július 15-i 75/442/EGK tanácsi irányelv ([8]) kimondja, hogy a hulladékot az emberi egészség veszélyeztetése és a környezet károsítása nélkül kell ártalmatlanítani; mivel ugyanezen irányelv e célból kilátásba helyezi, hogy minden olyan létesítménynek vagy vállalkozásnak, amely hulladékot dolgoz fel, a hatáskörrel rendelkező hatóság engedélyével kell rendelkeznie, amelyben többek között megnevezik a végrehajtandó biztonsági intézkedéseket.

mivel az ipari létesítmények által okozott légszennyezés elleni küzdelemről szóló, 1984. június 28-i 84/360/EGK tanács irányelv ([9]) kilátásba helyezi, hogy a tagállamok megfelelő intézkedéseket alkalmazva olyan politikát és stratégiát kövessenek, hogy a meglévő létesítményeket fokozatosan ahhoz elérhető legjobb technikához igazítsák, amely nem jár túlzottan magas költségekkel; mivel ezek az előírások többek között a meglévő településihulladék-égető művekre is alkalmazhatók.

mivel a 84/360/EGK irányelv kilátásba helyezi, hogy szükség esetén a Tanács a Bizottság javaslatára egyhangúan az elérhető legjobb technika alapján, mely nem jár aránytalanul magas költségekkel, kibocsátási határértékeket és megfelelő mérési eljárásokat, illetve módszereket állapít meg.

mivel a települési hulladék elégetése légszennyezést okozó, és ezáltal az emberi egészséget és a környezetet veszélyeztető anyagok kibocsátásával jár; mivel e légszennyezésnek bizonyos esetekben országhatárokon átterjedő hatása van.

mivel rendelkezésre állnak azok az eljárások, amelyek segítségével a településihulladék–égető művekből származó bizonyos szennyező anyag-kibocsátás csökkenthető; mivel ezek a meglévő égetőművekben fokozatosan kerülhetnek alkalmazásra, miközben figyelembe kell venni a létesítmények műszaki adottságait, és azt az elvet, hogy ne okozzanak túlzottan magas költségeket; mivel ezek az eljárások lehetővé teszik, hogy a füstgázokban előforduló káros anyagok mennyiségét a megállapított határérték alatt tartsák.

([1]) HL C 75., 1988.3.23., 8. o.
([2]) HL C 69., 1989.3.20., 223. o.
([3]) HL C 318., 1988.12.12., 3. o.
([4]) HL C 112., 1973.12.20., 1. o.
([5]) HL C 139., 1977.6.13., 1. o.
([6]) HL C 46., 1983.2.17., 1. o.
([7]) HL C 328., 1987.12.7., 1. o.
([8]) HL L 194., 1975.7.25., 47. o.
([9]) HL L 188., 1984.7.16., 20. o.

mivel minden tagállam rendelkezik törvényi, rendeleti és hatósági előírásokkal a helyhez kötött ipari létesítmények által okozott légszennyezés leküzdésére, egyes tagállamokban ezen felül a településihulladék-égető művekre külön előírások vonatkoznak.

mivel a kibocsátási határértékek megállapításával és az egyéb előírásokkal, amelyek a légszennyezés megakadályozására irányulnak a Közösség hozzájárul ahhoz, hogy a tagállamoknak a településihulladék-égető művek által okozott légszennyezés elleni küzdelme hatékonyabbá váljon.

mivel a környezetvédelem hatékonyságának gyors biztosítása érdekében megfelelő határidőket kell megállapítani annak érdekében, hogy a meglévő égetőműveket ahhoz az elérhető legjobb technikához igazítsák, amely nem jár túlzottan magas költségekkel. Hosszú távon kívánatos, hogy minden egyes meglévő létesítmény, amely a települési hulladék elégetésére szolgál, ugyanazokat az előírásokat tartsa be, amelyek a kategóriájuknak megfelelő új létesítményekre alkalmazandók.

mivel a meglévő égetőművekre alkalmazandó követelményeknek magukba kell foglalniuk azt a kötelezettséget, hogy ne csak a legjelentősebb szennyezőanyagok kibocsátási határértékét, hanem a megfelelő égetési feltételeket is betartsák; mivel az égetési feltételek megállapításánál figyelembe kell venni az előre nem látható nagyobb műszaki nehézségeket; mivel az égetőművek számára megfelelő mérési módszereket és ellenőrzési eljárásokat kell bevezetni és a nyilvánosságot tájékoztatni kell az elért eredményekről.

mivel a dioxinok és furánok kibocsátásából adódó problémákat figyelembe kell venni.

mivel a kibocsátási határértékek megállapítása mellett kívánatos, hogy a megelőző intézkedések részeként, melyek a Közösségen belül – különös tekintettel a hulladék ártalmatlanításra – a környezetszennyezés elleni küzdelmet szolgálják, állandó jelleggel támogassák a tiszta technológiák alkalmazására vonatkozó ismeretek fejlesztését és terjesztését.

mivel a Szerződés 130t. cikkével összhangban az ilyenfajta közösségi előírások engedélyezése nem akadályozza meg az egyes tagállamokat abban, hogy megtartsák a szigorított környezetvédelmi intézkedéseiket illetve, hogy ilyen intézkedéseket hozzanak, ha ezek az intézkedések összeegyeztethetőek a Szerződéssel,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „*Levegőszennyezés*": anyagok vagy energia ember általi közvetlen vagy közvetett módon való levegőbe juttatása, ami olyan káros hatásokkal jár, mint az emberi egészség veszélyeztetése, a biológiai erőforrások és az ökoszisztémák, továbbá az anyagi javak károsodása, a természeti környezet rekreációs értékének, vagy egyéb rendeltetésszerű módon való használatának a korlátozása.

2. „*Kibocsátási határérték*": az égetőművek által kibocsátott anyagokban jelenlevő szennyező anyag koncentráció és/vagy tömeg, amelyett meghatározott időtartam alatt nem szabad túllépni.

3. „*Települési hulladék*": háztartási, valamint irodai, üzemi és egyéb olyan hulladék, amelyet a tulajdonságánál vagy az összetételénél fogva a háztartási hulladékhoz lehet sorolni.

4. „*Településihulladék-égető művek*": olyan műszaki létesítmények, amelyek a települési hulladék égetéssel történő kezelését szolgálják – az égetés során felszabaduló hő hasznosításával vagy anélkül, kivéve azokat a létesítményeket, amelyekben a szárazföldön vagy a tengeren szennyvíziszapot, vegyi, mérgező vagy veszélyes hulladékot, kórházakból származó egészségügyi hulladékot vagy egyéb különleges hulladékot égetnek el, még akkor is, ha ezek az égetőművek települési hulladékot is égetnek.

   A meghatározás magában foglalja az egész létesítményt és az üzemi területet a tényleges tüzelőberendezéssel, és annak a hulladék, a tüzelőanyagok és a levegő odavezetésére szolgáló berendezéseivel, továbbá az égési folyamatok ellenőrzésére szolgáló berendezésekkel és felszerelésekkel együtt, amelyek az égési körülményeket folyamatosan mérik és felügyelik.

5. „*Meglévő létesítmény*": településihulladék-égető mű, amelynek üzemeltetését először 1990. december 1. előtt engedélyezték.

6. „*Az égetőmű névleges teljesítménye*": a létesítményt alkotó kemencék – a gyártó által tervezett és az üzemeltető által igazolt – égetési teljesítményének az összege, az óránként elégethető hulladék mennyiségében kifejezve, amelyben különösen figyelembe kell venni a hulladék fűtőértékét.

2. cikk

A 84/360/EGK irányelv 13. cikke alapján a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket, amelyek biztosítják, hogy a meglévő településihulladék-égető művek üzemeltetése az alábbi módon legyen szabályozva:

a) Azon létesítményeknek, amelyek névleges teljesítménye óránként 6 tonna hulladék vagy annál több, legkésőbb 1996. december 1-jéig meg kell felelniük az ugyanilyen teljesítményű új égetőművekre vonatkozó feltételeknek, amint azt az új településihulladék-égető művek által okozott levegőszennyezés megelőzéséről szóló, 1989. június 8-i 89/369/EGK tanácsi irányelv [1] szabályozza; ez nem vonatkozik a 4. cikkben leírt előírásokra, amelyeket ebben az irányelvben, a 4. cikkben szereplő előírások helyettesítenek.

[1] HL L 163., 1989.6.14., 32. o.

b) A többi létesítményre az alábbiak vonatkoznak:

i. legkésőbb 1995. december 1-jéig meg kell felelniük az ezen irányelv 3-7. cikkében megállapított feltételeknek;

ii. a 89/369/EGK irányelv értelmében legkésőbb 2000. december 1-jéig meg kell felelniük az ugyanilyen teljesítményű új égetőművekre vonatkozó feltételeknek, ez nem érvényes a 4. cikkben leírt előírásokra, amelynek helyébe ezen irányelv 4. cikkében szereplő előírások lépnek.

A hatáskörrel rendelkező hatóságok gondoskodnak arról, hogy amilyen hamar csak lehetséges megtörténjék a meglévő létesítmények ezen irányelvhez történő igazítása, figyelembe véve a visszamaradó élettartamukat, és az ebben az irányelvben megállapított feltételeket és határidőket.

3. cikk

(1) A meglévő településihulladék-égető művek számára legkésőbb 1995. december 1-jéig az alábbi kibocsátási határértékek érvényesek, a következő körülmények esetén: hőmérséklet: 273 K, nyomás: 101,3 kPa, 11 % oxigén vagy 9 % CO_2 és száraz gáz:

a) azoknál a létesítményeknél, amelyek névleges teljesítménye óránként 6 tonna hulladéknál kisebb, de legalább 1 tonna óránként:

– por összesen: 100 mg/Nm^3

b) azoknál a létesítményeknél, amelyek névleges teljesítménye óránként kevesebb, mint 1 tonna hulladék:

– por összesen: 600 mg/Nm^3

(2) Az óránként 1 tonnánál kisebb teljesítményű létesítmények esetén a kibocsátási határértékek 17 %-os oxigénkoncentrációra vonatkozhatnak. Ebben az esetben a koncentráció-értékek nem haladhatják meg az (1) bekezdés 2,5-del osztott értékeit.

(3) A hatáskörrel rendelkező hatóságok az (1) bekezdésben nem szereplő káros anyagokra nézve akkor szabnak meg kibocsátási határértékeket, ha azt az elégetendő hulladékok összetétele és az égetőmű adatai alapján indokoltnak tartják. Az ilyen kibocsátási határértékek megszabásakor a hatóságok figyelembe veszik az említett szennyezőanyagoknak az egészségre és a környezetre gyakorolt esetleges káros hatását, és az elérhető legjobb technikát, amely nem jár aránytalanul magas költségekkel. A hatáskörrel rendelkező hatóságok főleg dioxinokra és furánokra vonatkozó kibocsátási határértékeket állapíthatnak meg.

4. cikk

(1) a) Az óránként legalább 6 tonna teljesítményű meglévő létesítményeknek legkésőbb 1996. december 1-jéig az alábbi égetési feltételeket kell betartaniuk: a füstgázoknak az égési levegő utolsó adagolása után a legkedvezőtlenebb körülmények között is legalább két másodperc időtartamra legkevesebb 850 °C hőmérsékletet kell elérniük, legalább 6 %-os oxigénkoncentráció mellett. Nagyobb műszaki nehézségek esetén azonban a 2 másodpercnyi időtartamra vonatkozó előírást csak a kemencék felújítása után kell alkalmazni.

b) A többi meglévő létesítménynek legkésőbb 1995. december 1-jéig az alábbi égetési feltételeknek meg kell felelniük: a füstgázoknak az égési levegő utolsó adagolása után a legkedvezőtlenebb körülmények között is egy elegendően hosszú, a hatáskörrel rendelkező hatóságok által még megállapítandó időtartamra legalább 850 °C hőmérsékletet kell elérniük, legalább 6 %-os oxigénkoncentráció mellett.

(2) A meglévő létesítményeknek az üzemelésük közben minden berendezés-kategóriára az (1) bekezdésben megállíptott határidőn belül be kell tartaniuk a füstgázokban jelenlevő szénmonoxid (CO) koncentrációra vonatkozó 100 mg/Nm^3-es határértéket.

Ez a határérték a következő körülményekre vonatkoztatva: hőmérséklet: 273 K, nyomás: 101,3 kPa, 11 % oxigén vagy 9 % CO_2 és száraz gáz.

(3) Az (1) bekezdésben megállapítottaktól eltérő feltételek akkor engedhetők meg, ha az égetőkemencékhez kapcsolódóan vagy a berendezésben a füstgázok kezelésére megfelelő műszaki eljárásokat alkalmaznak, amennyiben a poliklórozott-dibenzodioxin (PCDD) és a poliklórozott-dibenzofurán (PCDF) kibocsátási értékei megfelelnek az (1) bekezdésben leírt műszaki feltételek mellett elérhető értékeknek, vagy ezek alatt az értékek alatt maradnak.

Az e bekezdés értelmében hozott határozatokat a tagállamok által e célból kijelölt hatáskörrel rendelkező hatóság a Bizottsággal közli.

5. cikk

(1) A hőmérsékletre és az oxigénkoncentrációra a 4. cikk (1) bekezdésében meghatározott értékek alsó határértéket jelentenek, amelyeket a létesítmény üzemeltetése során állandóan be kell tartani.

(2) A szén-monoxid (CO) koncentrációjának a 4. cikk (2) bekezdésében megszabott értéke:

a) az óránként legalább 6 tonna névleges teljesítményű létesítmények esetén az órás átlag határértékét jelenti. Ezenfelül ennek az értéknek minden 24 órán belül elvégzett mérés legalább 90 %-ában 150 mg/Nm^3 alattinak kell lennie;

b) az óránként kevesebb, mint 6 tonna, de legalább 1 tonna névleges teljesítményű létesítmények esetén az órás átlag határértékét jelenti;

c) az óránként 1 tonnánál kisebb névleges teljesítményű létesítmények esetén a napi átlag határértékét jelenti.

Az előbb említett átlagértékek kiszámításához csak a létesítmény tényleges üzemóráit kell figyelembe venni, beleértve a kemencék indulási és leállási szakaszait.

(3) A porra, melyekre a 6. cikk alapján folyamatos méréseket írnak elő, a következő vonatkozik:

a) Ezen anyagok egyetlen - 7 napos mozgóátlagban képzett – koncentrációs értéke sem haladhatja meg a vonatkozó határértéket.

b) Ezen anyagok egyetlen – napi átlagban képzett – koncentrációs értéke sem haladhatja meg több mint 30 %-kal a vonatkozó határértéket.

A fent említett átlagértékek kiszámításához csak a létesítmény tényleges üzemeltetési idejét veszik figyelembe, beleértve a kemencék indulási és leállási szakaszait.

(4) Amennyiben az összes porra a 6. cikknek megfelelően időszakos méréseket írnak elő, úgy ezen anyagok koncentrációi, amelyek a vonatkozó mérésből adódnak, és amelyeket a hatáskörrel rendelkező hatóságok előírásai szerint a 6. cikk (3),(4) és (5) bekezdése alapján határoznak meg, nem haladhatják meg a vonatkozó határértéket.

6. cikk

(1) A meglévő égetőművekben legkésőbb 1995. december 1-ig a 2. cikk b) pontja értelmében a következő méréseket kell elvégezni:

a) bizonyos anyagok koncentrációjának mérése a füstgázokban:

i. Az óránként legalább 1 tonna hulladék névleges teljesítményű létesítmények esetén az összes por koncentrációját, továbbá a CO- és az oxigénkoncentrációt folyamatosan kell mérni és rögzíteni.

ii. Az óránként kevesebb,

– mint 1 tonna hulladék névleges teljesítményű létesítmények esetén az összes por koncentrációját, továbbá a CO- és az oxigénkoncentrációt időszakosan kell mérni.

b) az üzemi jellemzők mérése:

i. A gázok hőmérsékletét abban a tartományban, amelyben a 4. cikk (1) bekezdésében megállapított körülmények uralkodnak, folyamatosan kell mérni és regisztrálni.

ii. A füstgázok tartózkodási idejét, a 4. cikk (1) bekezdésében meghatározott alsó hőmérsékleti határon (850 oC-on), a létesítmény számára feltételezett legkedvezőtlenebb körülmények között legalább egyszer, a létesítmény korszerűsítése után, és mindenképpen 1995. december 1-je előtt a megfelelő módon ellenőrizni kell.

(2) Az (1) bekezdésben előírt mérések eredményei az alábbi körülmények esetén:

– hőmérséklet: 273 K, nyomás: 101,3 kPa, 11 % oxigén vagy 9 % CO_2 (száraz gáz)

Amennyiben viszont a 3. cikk (2) bekezdését alkalmazzák, úgy a következő körülményekre kell vonatkoztatni:

– hőmérséklet: 273 K, nyomás: 101,3 kPa, 17 % oxigén (száraz gáz).

(3) A mérési eredményeket olyan formában rögzítik, dolgozzák fel és ábrázolják, hogy azokat a hatáskörrel rendelkező hatóságok, az előírt feltételek betartására általuk meghatározott eljárásoknak megfelelően ellenőrizni tudják.

(4) A mintavételt és a mérést szolgáló eljárásokat, módszereket és eszközöket, amelyek az e cikk (1) bekezdésében megállapított kötelezettségek betartását biztosítják, valamint a mintavételi vagy mérési pontok elrendezését a hatáskörrel rendelkező hatóságoknak előzetesen engedélyezniük kell.

(5) Időszakos mérések estén a hatáskörrel rendelkező hatóságok megfelelő mérési programot dolgoznak ki, hogy biztosítsák az említett anyagok normális kibocsátási értékét reprezentáló eredményeket.

A kapott eredménynek az érvényes határértékek betartásának ellenőrzését lehetővé kell tennie.

7. cikk

(1) Ha a mérésekből kiderül, hogy az ezen irányelvben megállapított határértékeket túllépik, akkor a hatáskörrel rendelkező hatóságot erről azonnal értesíteni kell. A hatóság gondoskodik arról, hogy az illető létesítmény üzemeltetője a létesítményt csak a kibocsátási határértékek betartásával üzemeltethesse tovább, továbbá, hogy megtegye a szükséges lépéseket a létesítmény átalakítására vagy leállítására.

(2) A hatáskörrel rendelkező hatóságok megállapítják, hogy a tisztítóberendezések műszakilag elkerülhetetlen működéskiesése esetén milyen időtartamra haladhatja meg a kibocsátott anyagokban levő szennyező anyag-koncentráció, amely koncentrációt e létesítményeknek mérsékelniük kellene, az előirányzott határértékeket. Az üzemeltetőnek működéskiesés esetén olyan gyorsan, ahogy csak lehetséges, a normális üzemi körülmények helyreállításáig csökkentenie kell, vagy le kell állítania az üzemeltetést. Ez az időtartam a létesítmény folyamatos üzemeltetése esetén legfeljebb 16 órát tehetnek ki, és ilyen üzemeltetésnél egész évre vonatkoztatva nem érheti el a 200 órát.

A kibocsátott anyagokban jelenlevő por koncentrációja az (1) albekezdésben említett időszak alatt semmi esetre sem haladhatja meg a 600 mg/Nm^3 értéket, és minden további feltételt, leginkább az elégetésre vonatkozó feltételeket, be kell tartani.

8. cikk

A meglévő létesítményekre az ebben az irányelvben előírt adatokat és az 5. illetve 6. cikk szerinti ellenőrzés eredményét – megfelelő eljárást követve, és a hatáskörrel rendelkező hatóságok által megszabott formában – a vállalati és üzleti titokról szóló előírások betartása mellett nyilvánosságra kell hozni.

9. cikk

A tagállamok megteszik azokat a szükséges intézkedéseket, amelyek biztosítják, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóságok ellenőrizzék az ezen irányelvnek megfelelő feltételek betartását a meglévő égetőművekre vonatkozóan.

10. cikk

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 1990. december 1-jéig megfeleljenek. A Bizottságot erről haladéktalanul tájékoztatják.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a rendelkezéseit, amelyeket az irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

11. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Luxembourgban, 1989. június 21-én.

a Tanács részéről

az elnök

C. ARANZADI